

La fi de l'alcalde irreductible

Hi ha un petit poble a l'Alt Empordà, anomenat Vilamacolum, que s'ha fet famós perquè el seu alcalde, Ramon Parnau, abanderava l'independentisme més irreductible. Però una moció de censura ha pogut fer més que la poció màgica i el rebuig de les *legions romanes*.

Som a la ratlla de l'any 1992 després de Crist. Tot Catalunya és ocupada per Espanya... ¿Tota? ¡No! Un llogaret de l'Empordà habitat per catalans indomables, una vegada i altra, rebutja ferotgement l'ocupant. La vida, doncs, no és gens planera per als guàrdies civils de la caserna de Sant Pere Pescador". Aquesta ficció, versió particular de la historieta d'Astèrix, podria resumir l'ambient viscut pel petit municipi de Vilamacolum des de les passades municipals.

Aquest poblet, situat a la plana de l'Empordà, no té ni més ni menys que els que l'envolten. Els seus habitants, com a molts municipis rurals del país, viuen al voltant i del camp, i només la visita dels de ciutat el cap de setmana i algun turista que busca repòs a l'estiu, n'alteren el tranquil ritme vital. Al poble, les eleccions són un simple tràmit que no despertava fins ara cap passió. A les darreres municipals, el consistori anterior va decidir de plegar i deixar pas als joves. I els joves es van organitzar sota la sigla de Catalunya Lliure i, sense cap altre candidatura rivalitzant, van arribar a l'alcaldia. Cap d'ells no tenia més de 24 anys. Dels 204 possibles votants, van rebre el suport de 88. D'aquesta manera, Ramon Parnau, amb 19 anys, es convertia en el nou alcalde, i amb ell va arribar la fama al petit poblet.

Parnau, com a independentista,

va retirar la bandera espanyola i el retrat del rei del consistori tan aviat com hi va entrar. En la mateixa línia, prohibí les curses de braus al municipi i retirà la quota que Vilamacolum havia de pagar pel manteniment de la caserna de la guàrdia civil de Sant Pere de Ribes. No tenint-ne prou provà de conxorxar els poblets veïns perquè també ho fessin. Fins aquí, al poble continuava regnant la calma.

Però aviat els mitjans de comunicació, cridats per la recerca de noves experiències, van anar a trobar-los. I Parnau aviat es va trobar envoltat de cameres, micros i enregistradors. Sense por, va dir el que pensava. Defensava la independència dels Països Catalans, l'expulsió de "les forces d'ocupació", l'oficialitat única del català, i per a aconseguir això, no descartava cap mètode, inclòs el violent. La seva radicalitat el va fer famós. Vilamacolum va

Ramon Parnau.

JOAN MARI

transformar-se en el feu irreductible dels irreductibles. Això preocupà el poble, però sobretot, molestà a molts de fora.

Primer van ser les mares les que es van mobilitzar. La colla d'amics que havia format la candidatura va començar a deixar de ser-ho. La zitzània va introduir-se entre amics de la infantesa. Els primers a distanciar-se van ser els dos germans Arnall. A ells s'afegiren els dos germans Xarles. Amb Parnau es van quedar els dos germans Hospital.

Després va arribar el revestiment polític de l'afer. El primer dissident, Jordi Arnall, va acusar Parnau de dedicar-se poc al poble i d'utilitzar el seu càrrec per promoure Catalunya Lliure. Arnall aconseguí de guanyar-se dos regidors més. La colla d'amics quedava trencada i la tranquil·litat del poble també. Parnau rebutjà les crítiques a la seva gestió dient que sis

mesos són pocs per a demostrar eficàcia i que ell havia fet més hores al consistori que qualsevol alcalde anterior. Catalunya Lliure acusà Arnall de ser instrumentalitzat per persones acostades al partit socialista i per interessos urbanístics. El conflicte arribà a nivell personal i, sense possibilitat d'entesa, arribà la moció de censura.

El dissabte de 24 de novembre, dia de la moció, els periodistes tornaren a Vilamacolum, segurament per última vegada. Arnall guanyà i amb ell s'acaba la història. Parnau no renuncia a fer oposició constructiva, però això ja no és notícia. Ja no té la poció màgica. Al poble tornarà la calma, de la música de la premsa, ja no en volen sentir més, com si fos la del bard. Aquest cop el final no va acompanyat d'un sopar de festa perquè l'amistat s'ha trencat. Astèrix i Obèlix ja no sortiran a caçar plegats.

Pere Martí

